

Макаръ далечъ . . . .

Макаръ далечъ отъ тоя край,
Едничкъ край въ свѣтътъ,
Отъ тазъ долина, като рай,
Дѣ розитѣ цвѣтътъ ;

Дѣ Богъ свѣта като създалъ
Излѣлъ е благодать :
Вода направилъ отъ кристалъ,
Въздухъ отъ ароматъ ;

Джха на роза дѣ познахъ,
Щомъ додохъ на свѣта,
Цалувка първа дѣ грабнахъ
Отъ розови уста ;

Дѣ въ нѣжната си младостъ азъ
Цвѣтята сѣ любихъ,
И слушахъ сладкий птичи гласъ,
Обзетъ отъ трепетъ тихъ ;

Дѣ послѣ всичко въ розовъ цвѣтъ
Азъ виждахъ упоенъ,
И мислѣхъ сѣ, че цѣлий свѣтъ
Мечтае както менъ . . . —

Азъ почвамъ силно да горжъ,
Бръвта ми заиграй,
И търса рози да бержъ,
Щомъ доде цвѣтний Май . . . .

Напразно . . слѣпната сждба
За вси не е една . . .
И азъ ще надна, безъ борба,
Бъвъ чужда менъ страна.